

Met z'n allen tegen de wind

Negende Egmond-Pier-Egmond trekt recordaantal deelnemers

■ door Arjan Hoogvorst

EGMOND AAN ZEE - 'Hoe sterk is de eenzame fietser die kromgebogen over z'n stuur tegen de wind, zichzelf een weg baant?' Beroemde openingszin uit de Nederpop-klasieker Jimmy van Boudewijn de Groot. Alles klopte aan die woorden, afgelopen zaterdag tijdens de negende editie van Egmond-Pier-Egmond. Behalve het woord eenzaam. Dit jaar ploeterden niet minder dan 2600 deelnemers (een recordaantal) per mountainbike over het strand heen-en-weer naar Wijk aan Zee. Een sfeerverslag van 36 kilometer trappen.

Zaterdagochtend 13 januari 08.41 uur. Een sms met succeswens van sportvriend Richard Blom is de wekker voor deze dag. Zelf niet aan de start in Egmond, maar wel met zijn gedachten. Enfin, na het ontbijt nog even snel de profieloze strandbanden om de velgen. Vervolgens samen met mountainbikemaatje Maurits vanuit Alkmaar naar Egmond. Fietsend. Goede warming-up met tegenwind over de Hoeverweg! Zwager Rob, ondanks een kniekwetsuur ook van de partij, begroet ons in de sporthal met koffie. In de hal bereiden talloze fietsfanaten zich ieder op eigen wijze voor op de strandrace. Nog even startnummers en transponders voor start/finishregistratie op de tweewielers monteren en we zijn klaar voor de start.

Keiharde confrontatie

Het is even voor twaalven, ruim een uur voor de start, als Evert Visser van Radio 80 mij belt. Live in de uitzending van de lokale omroep vertel ik de luisteraars dat ik er klaar voor

| De laatste meters over het strand.

ben. Een uur later staan we aan de start op de boulevard. Als recreanten bezetten we het achterste vak. Klokslag één uur vertrekken de wedstrijdrijders. Negen minuten later passeren wij de startlijn.

Na enkele honderden meters asfalt is er de strandopgang. Publiek achter de dranghekken moedigt de meute aan. Vorig jaar stond ik daar ook, nu ben ik zelf een van de deelnemers aan de grootste atb-strandrace van Europa. Een fantastisch gevoel! Eenmaal op het strand is daar de keiharde confrontatie met de niets ontziende zuidwester, die gevoelsmatig tegen de windkracht zes zit. Het is zaak om een groepje te zoeken dat

jouw tempo fietst en waarin je enige luwte kunt vinden. Dat valt niet altijd mee. Het stuk begaanbare strand is smal, inhalen kan meestal alleen aan de rechterkant waardoor je in enen vol de tegenwind voor je kiezen krijgt. Doorbijten dus tot Wijk aan Zee.

Buffels

Na veertig minuten fietsen doemen in de verte blauwe zwaailichten en sirenes op. De kopgroep van de wedstrijdrijders komt er aan, op de weg terug ergens tussen de pier en Castricum. Wij recreanten worden richting water gedirigeerd, zodat de snelle toppers op het harde zand ruim baan krijgen. Ik zie een man

in het groen op kop fietsen. Later zal blijken dat het de Belg Capelle betreft, op weg naar de winst. Circa honderd meter achter hem schieten de achtervolgers voorbij, met opvallend veel wit-paarse tricots van het Ruiters Dakkapellen-team. Respect voor de wedstrijdrijders, wát een haast onmenselijke buffels zijn het!

Verademing

Precies een uur na de start bereik ik het keerpunt bij Wijk aan Zee. Na een stuk lopen door het mulle zand komt een paar kilometer asfalt achter de duinen langs. Dan het strand weer op, nu met wind in de rug. Een heuse verademing om met

zo'n 33 km/h richting finish te gaan. Schuilen hoeft niet meer, ieder rijdt voor zich. Bij Castricum is een lus, die voor een opstopping zorgt omdat het traject hier heel smal is. Vlak voordat je het strand weer op mag moeten enkele strobaalhinderen worden bedwongen. Van mij hoeft dit allemaal niet, want de lus haalt het tempo uit de rit en ik ga liever zo snel mogelijk.

Verlossende meters

De laatste paar kilometers voor Egmond kom ik niet meer boven de 30 km/h. Ik voel me nog prima maar mijn benen verliezen iets aan kracht. Nog een stukje lopen bij de strandafgang en dan de verlossende meters op de boulevard. Klokslag drie uur passeer ik de finish. Mijn tijd: 1 uur en 51 minuten. Mijn streven was binnen de twee uur. Een prima eindtijd gezien de weersomstandigheden. De strandbanden kunnen eraf. Ik zal ze koesteren tot de volgende editie. Over twaalf maanden heb ik een pr te verbreken.

| Elke deelnemer kreeg na het passeren van de finish een mooie medaille.